

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 9. juna 2023. godine
Br. ref.: RK 2205/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI86/22

Podnosilac

Pjetër Boçi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Republike Kosovo Pml. br. 151/2022
od 14. aprila 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Pjetër Boçi, sa prebivalištem u Prizrenu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Pml. br. 151/2022] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 14. aprila 2022. godine u vezi sa rešenjem [PN. br. 1206/2021] Apelacionog suda od 8. decembra 2021. godine i presudom [PK. br. 132/21] Osnovnog suda u Prizrenu od 8. oktobra 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda, kojom su, kako u suštini navodi podnosilac zahteva, povredena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 21. juna 2022. godine, podnosilac je dostavio svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 23. juna 2022. godine, predsednica Suda je odlukom GJR. KI86/22, imenovala sudiju Selvetu Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca, a odlukom KSH. KI86/22 Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 24. juna 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, kojom prilikom je i otpočeo njegov mandat u Sudu.
9. Dana 27. decembra 2022. godine, Sud je od Osnovnog suda u Prizrenu tražio povratnicu kao dokaz o datumu kada je podnosilac zahteva primio presudu [Pml. br. 370/2021] Vrhovnog suda od 4. novembra 2021. godine.
10. Dana 10. januara 2023. godine, Osnovni sud u Prizrenu je obavestio Sud da je presuda [Pml. br. 370/2021] Vrhovnog suda od 4. novembra 2021. godine uručena podnosiocu zahteva 2. decembra 2021. godine.
11. Dana 25. maja 2023. godine, Sud je razmotrio preliminarni izveštaj koji je predložila sudija izvestilac i jednoglasno izneo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

Istorijat

12. Dana 4. maja 2011. godine, podnosilac zahteva je saslušan od strane Policije za privredni kriminal u Prizrenu i nakon obavljenog saslušanja, isti je po nalogu tužioca zadržan u pritvoru od 19. maja 2011. do 11. jula 2011. godine. Okružno tužilaštvo u Prizrenu je 21. maja 2011. godine, u vezi sa ovim slučajem, pokrenulo istragu protiv podnosioca zahteva (i nekoliko drugih lica), zbog osnovane sumnje da je za vreme dok je isti radio kao instruktor u jednoj auto-školi u Prizrenu, izvršio krivična dela iz članova 343. [Primanje mita], 332. [Falsifikovanje isprava], 274. [Organizovani kriminal] i 23. [Zajedničko izvršenje] Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK). Okružno tužilaštvo je u međuvremenu obustavilo istragu protiv podnosioca zahteva u odnosu na krivična dela iz člana 274. [Organizovani kriminal] i 23. [Zajedničko izvršenje], sa obrazloženjem da ne postoji osnovana sumnja da je podnosilac zahteva izvršio ta krivična dela. Nakon tog perioda, odnosno 17. marta 2014. godine, Osnovno tužilaštvo u Prizrenu je podiglo optužnicu [PP. br. 3409/11-II] protiv podnosioca zahteva, zbog osnovane sumnje da je izvršio krivična dela iz članova 343. [Primanje mita] i 345. [Razmena usluga] KZRK-a.
13. Podnosilac zahteva u vezi sa ovim krivičnim predmetom podnosi zahtev Sudu po treći put. Prethodno je podneo zahteve KI76/18 i KI21/19. Podnosilac zahteva je prvim zahtevom KI76/18, osporio presudu [PML. br. 279/2017] Vrhovnog suda od 26. marta 2018. godine i rešenje [PN. br. 462/2018] Apelacionog suda od 28. maja 2018. godine. Sud je taj zahtev proglasio neprihvatljivim svojim rešenjem od 22. novembra 2018. godine, nakon što je analizirao navode koji su se odnosili (i) podizanje optužnice bez pravnog osnova, (ii) primenu krivičnih odredbi u vezi sa definicijom izraza "službeno lice" i (iii) ponavljanje krivičnog postupka. Na drugoj strani, podnosilac zahteva je drugim zahtevom KI21/19, tražio tumačenje relevantnog zakonodavstva u vezi sa definicijom "službenog položaja" o kome je Sud odlučio 27. maja 2019. godine, rešenjem o neprihvatljivosti, pošto je utvrdio da isti nije ovlašćena strana za podnošenje takvog zahteva Sudu.
14. S obzirom na to da su zahtevi za ponavljanje krivičnog postupka protiv pravosnažne presude [P. br. 206/2015] Osnovnog suda u Prizrenu od 7. decembra 2016. godine predmet razmatranja i u ovom konkretnom zahtevu KI86/22, Sud će ukratko prikazati činjenice iz slučaja KI76/18, kojim je ispitan I (prvi) zahtev podnosioca za ponavljanje krivičnog postupka okončanog gore navedenom presudom Osnovnog suda.

Kratak pregled činjenica u slučaju KI76/18

15. Dana 7. decembra 2016. godine, Osnovni sud u Prizrenu je presudom P. br. 206/2015, (i) oslobodio podnosioca zahteva optužbe za krivično delo "razmena usluga" i (ii) oglasio ga krivim za izvršenje krivičnog dela "primanje mita", za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) meseci. Podnosilac zahteva je izjavio Apelacionom sudu žalbu na ovu presudu, a taj sud je rešenjem PAKR. br. 70/17 odbio njegovu žalbu i ostavio na snazi presudu [P. br. 206/2015] Osnovnog suda od 7. decembra. Protiv presude Apelacionog suda, podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, koji je presudom [Pml. br. 279/2017] od 26. marta 2018. godine, odbio njegov zahtev kao neosnovan, potvrdivši konačno presude nižestepenih sudova. Presuda **[P. br. 206/2015]** Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine je u tom slučaju postala pravosnažna.

I-prvi zahtev za ponavljanje krivičnog postupka tretiran zahtevom KI76/18

16. Dana 31. decembra 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo Osnovnom sudu zahtev za ponavljanje krivičnog postupka protiv konačne presude tog suda [P. br. 206/2015] od 7. decembra 2016. godine, zbog podnošenja novih dokaza. Dana 10. maja 2018. godine, Osnovni sud je rešenjem [PK. br. 157/2017] odbacio zahtev za ponavljanje krivičnog postupka, uz konstataciju da nema novih dokaza za usvajanje takvog zahteva. Podnosilac zahteva je protiv tog rešenja izjavio žalbu Apelacionom sudu, koji je 28. maja 2018. godine, doneo rešenje PN. br. 462/2018, kojim je odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje [PK. br. 157/2017] Osnovnog suda od 10. maja 2018. godine, sa obrazloženjem da nisu ispunjeni zakonski uslovi za ponavljanje krivičnog postupka, kako je pravilno utvrdio prvostepeni sud.
17. Odluku Apelacionog suda, kojom je odbijen I-prvi zahtev za reviziju krivičnog postupka, podnosilac je osporio u Ustavnom sudu, koji je Odlukom od 22. novembra 2018. godine našao da je zahtev u ovoj deo nije bio *ratione materiae*, u skladu sa Ustavom.

Pregled činjenica u novom zahtevu KI86/22

***II-drugi* zahtev za ponavljanje krivičnog postupka**

18. Dana 10. marta 2021. godine, podnosilac zahteva je po drugi put podneo zahtev za ponavljanje krivičnog postupka okončanog presudom [P. br. 206/15] Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine, navodeći da je nakon izdržavanja kazne otkrio da u vezi sa njegovim krivičnim predmetom postoje novi dokazi koji nisu bili poznati u toku redovnog krivičnog postupka, naglašavajući da je osuđen za krivično delo koje nije postojalo u krivičnom zakonodavstvu.
19. Dana 24. marta 2021. godine, Osnovno tužilaštvo je predložilo Osnovnom sudu da se zahtev za ponavljanje krivičnog postupka odbaci kao neblagovremen.
20. Dana 19. aprila 2021. godine, Osnovni sud je rešenjem PK. br. 36/2021, odbacio, kao neblagovremen, zahtev podnosioca zahteva za ponavljanje krivičnog postupka, okončanog presudom [P. br. 206/15] Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine, sa obrazloženjem da je zahtev podnet posle dve godine, a ne kako je predviđeno članom 418. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo (u daljem tekstu: ZKPRK).
21. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv rešenja [PK. br. 36/2021] od 19. aprila 2021. godine, zbog nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešne primene odredaba KZRK-a.
22. Dana 1. juna 2021. godine, Apelaciono tužilaštvo je predložilo Apelacionom sudu da odbije žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdi rešenje [PK. br. 36/2021] Osnovnog suda od 19. aprila.
23. Dana 4. juna 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem PN. br. 511/21, usvojio, kao osnovanu, žalbu podnosioca zahteva i vratio rešenje [PK. br. 36/2021] Osnovnog suda od 19. aprila 2021. godine na ponovno odlučivanje, sa obrazloženjem da su u konkretnom slučaju pogrešno primenjene odredbe člana 418. Zakonika 04/L-123, ZKPRK, koje predviđaju opšte rokove za vanredna pravna sredstva i da je u vezi sa ponavljanjem krivičnog postupka, Osnovni sud morao da se pozove na član 423. ZKPRK-a, u kome su taksativno utvrđeni uslovi koji se odnose na ovaj postupak.
24. Dana 25. juna 2021. godine, Osnovni sud je u ponovljenom postupku doneo rešenje PK. br. 36/2021, kojim je odbacio zahtev za ponavljanje krivičnog postupka podnosioca zahteva okončanog presudom [P. br. 206/2015] Osnovnog suda od 7. decembra 2016.

godine, sa obrazloženjem da nisu ispunjeni zakonski uslovi za usvajanje takvog zahteva. Prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva, taj sud je naglasio: *“navod osuđenog da član 309. KZRK-a (novog Krivičnog zakonika), ne inkriminiše njegove radnje u 2011. godine, budući da za to vreme nije bio službeno lice i da je u konkretnom slučaju osuđen za krivično delo koje nije postojalo u krivičnom zakonodavstvu, prema nalazima veća, ovi navodi ne mogu stajati jer je Krivični zakonik Republike Kosovo (br. 06/L-074) stupio na snagu 14. aprila 2019. godine, u konkretnom slučaju se ovaj Zakonik, odnosno odredbe ovog zakonika ne mogu primeniti na krivično delo koje je izvršeno 2011. godine, jer je odredbom člana 3. navedenog zakonika, predviđeno da se na izvršioca primenjuje zakon koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela, osim u slučaju izmene važećeg zakona pre izricanja pravosnažne odluke, kada se za izvršioca primenjuje zakon koji je najpovoljniji, s tim u vezi, imajući u vidu ove zakonske odredbe i činjenicu da je u vreme izvršenja krivičnog dela bio na snazi ZKP iz 2004. godine, kojim su radnje osuđenog inkriminisane kao krivično delo, a tim pre kada se ima u vidu činjenica da je osuđeni izdržao izrečenu kaznu, njegovi navodi su potpuno neosnovani na zakonu”*. Osnovni sud je nadalje istakao da: *“povodom navoda koji je izneo osuđeni da nikada nije testirao kandidate i da nikada nije imao službena ovlašćenja pri Ministarstvu infrastrukture, ovo nije nova činjenica kojom bi osuđeni opravdao svoju nevinost, pošto ovaj dokaz ne čini verodostojnim da se događaj odigrao drugačije u odnosu na način na koji je odlučeno pravosnažnom presudom”*.

25. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv rešenja [PK. br. 36/2021] Osnovnog suda od 25. juna 2021. godine, navodeći povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešnu primenu krivičnog zakona.
26. Dana 30. jula 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem PN. br. 653/2021, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje [PK. br. 36/2021] Osnovnog suda od 25. juna.
27. Podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti protiv rešenja Apelacionog suda od 30. jula 2021. godine, zbog povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešne primene odredaba materijalnog prava.
28. Dana 4. novembra 2021. godine, Vrhovni sud je presudom Pml. br. 370/2021, odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da su nižestepeni sudovi pravilno primenili važeće zakonske odredbe, kada su odbili zahtev za ponavljanje krivičnog postupka zbog nedostatka novih dokaza.

III-treći zahtev za ponavljanje krivičnog postupka

29. Podnosilac zahteva je još pre okončanja postupka u trećem stepenu povodom drugog zahteva za ponavljanje krivičnog postupka, podneo treći zahtev za ponavljanje krivičnog postupka, koji je okončan pravosnažnom presudom [P. br. 206/2015] Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine, ponovo uz tvrdnju da postoje novi dokazi za drugačije odlučivanje o slučaju.
30. Dana 8. oktobra 2021. godine, Osnovni sud je rešenjem [PK. br. 132/21] odbacio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za ponavljanje krivičnog postupka okončanog konačnom presudom Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine, sa obrazloženjem da se ne radi o novim dokazima na osnovu kojih bi se dozvolilo ponavljanje krivičnog postupka okončanog pravosnažnom presudom tog suda od 7. decembra 2016. godine.
31. Podnosilac zahteva je protiv ovog rešenja izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog (i) povrede osnovnih načela ZKPRK-a i (i) pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da se njegova žalba usvoji i da se omogući ponavljanje krivičnog

postupka okončanog presudom [P. br. 206/15] Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine. Podnosilac zahteva je u svojoj žalbi naveo: *“prvostepeni sud je prekršio krivični postupak jer je prvobitno uputio predmet Vrhovnom sudu. Tako se ističe da je osuđeni Pjetër, dana 13.08.2021. godine, podneo zahtev za ponavljanje krivičnog postupka sa novim dokazom, ali je to učinio kako bi prethodio zahtevu predsednika Apelacionog suda za izuzeće vršioca dužnosti predsednika suda i najavivši mu da će prvo podneti zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, zbog čega je i podneo krivičnu prijavu. Kao dokaz je priložio krivičnu prijavu za A. S. Takođe, smatra da je jasno dokazana namera da naštetí procesu ponavljanja postupka, na taj način što ga nije uputio Vrhovnom sudu. Povodom žalbe, vršilac dužnosti predsednika Suda, A.S, je imenovao predsednika i članove veća za ponavljanje krivičnog postupka u suprotnosti sa članom 39. st. 2 ZKP-a. Osuđeni je obavestio da je podneo zahtev za izuzeće VD predsednika Osnovnog suda u Prizrenu”*.

32. Dana 6. decembra 2021. godine, Apelaciono tužilaštvo je predložilo Apelacionom sudu da se žalba podnosioca zahteva odbije kao neosnovana, a da ožalbeno rešenje ostane na snazi.
33. Dana 8. decembra 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem [PN. br. 1206/2021] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva, potvrdivši kao pravilno rešenje [PK. br. 132/21] Osnovnog suda od 8. oktobra 2021. godine, navodeći da: *“uz žalbu nije priložen dokaz kako bi se potvrdilo da je isti izuzet ili ne po tom zahtevu”*.
34. Povodom navoda podnosioca zahteva da su ispunjeni zakonski uslov iz člana [39] ZKPRK-a, Apelacioni sud je naglasio da su isti: *“neosnovani iz razloga što osuđeni tvrdi da je podneo zahtev za izuzeće protiv VD predsednika Osnovnog suda u Prizrenu, o kom zahtevu odlučuje predsednik Apelacionog suda, ali da iz spisa predmeta u vezi sa ovim proizilazi da nema dokaza koji bi dokazali ovu činjenicu, da li je on izuzet ili nije. S druge strane, povodom žalbenog navoda koji se odnosi na pravni osnov iz člana 39. st. 1, st. 2 ZKP-a za izuzeće, o zahtevu za izuzeće sudije prema tom članu odlučuje predsednik Osnovnog suda, a u konkretnom slučaju je ožalbenim rešenjem o odbacivanju zahteva osuđenog odlučilo pretresno veće sastavljeno od sudija R. E, predsednica, V.B i F. K, članovi, za koje ne figurira da je podnet bilo kakav zahtev za izuzeće od strane osuđenog, niti se žalbeni navodi osuđenog odnose na ove sudije”*.
35. Povodom navoda podnosioca zahteva u vezi sa prilaganjem krivične prijave žalbi protiv vršioca dužnosti predsednika Osnovnog suda u Prizrenu, A.S, kao i protiv još dvoje sudija tog suda, Apelacioni sud je iste smatrao neosnovanim, naglašavajući da i pored činjenice da podnošenje krivične prijave predstavlja pravo svakog lica, kako je predviđeno odredbom člana 79. ZKPRK-a, međutim, na državnom tužiocu je da preduzme dalje istražne radnje i odluči o rezultatima istrage, pa je stoga Apelacioni sud ocenio da nije ispunjen uslov iz zakonske odredbe člana 423 (1) ZKP-a.
36. Podnosilac zahteva je nezadovoljan gore navedenim rešenjem podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, zbog povrede krivičnog zakona i bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, sa predlogom da se njegov zahtev usvoji, a da se pobijana rešenja ukinu.
37. Dana 12. aprila 2022. godine, državni tužilac je podneskom [KMLP. II. br. 97/2022] predložio Vrhovnom sudu da se zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva odbije kao neosnovan.
38. Dana 14. aprila 2022. godine, Vrhovni sud je osporenim presudom [Pml. br. 151/2022] odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva, podnet protiv rešenja [PK. br. 132/2021] Osnovnog suda od 8. oktobra 2021. godine i rešenja [PN. br.

1206/2021] Apelacionog suda od 8. decembra 2021. godine, sa obrazloženjem da pobijena nižestepena rešenja ne predstavljaju povredu krivičnog i procesnog prava, kako je tvrdio podnosilac zahteva. Pored toga, Vrhovni sud je utvrdio sledeće: “u zahtevu osuđenog se navodi da su zakonske nepravilnosti u presudi prvostepenog i drugostepenog suda takve prirode da opravdavaju vraćanje, u pogledu pravnih problema koji su nastali tokom suđenja u predmetima čiji predmet je preispitivanje pravosnažnih krivičnih odluka, zbog toga što dva suda nisu u dovoljnoj meri razmotrila zahteve i argumente koje je izneo osuđeni. Sudovi nisu detaljno analizirali osnovanost i obrazloženje ožalbene odluke, uključujući i odluku o kazni, na osnovu tačnog tumačenja zakona i pravilnog suđenja i ocene dokaza. U zahtevu se dalje navodi da u odnosu na ostalih 5 optuženih u ovom predmetu, koji su nosili attribute službenog lica po zakonu, osuđeni Pjetër Boqi, nije imao ove minimalne službene attribute, a prema sudu se ispostavilo da nosi veću društvenu opasnost, za koju treba da služi kaznu zatvora. Takođe, navodi da Osnovni sud u Prizrenu nije najpre detaljno obrazložio zašto se činjenica da je osuđeni izdržao kaznu smatra pokazateljem od posebnog značaja da se zahtev smatra potpuno neutemeljenim na zakonu”.

39. Vrhovni sud je ocenio sledeće: “zahtev osuđenog za ponavljanje krivičnog postupka je neosnovan, jer su i nižestepeni sudovi pravilno ocenili da nisu ispunjeni zakonski uslovi za ponavljanje krivičnog postupka iz člana 423. st. 1 ZKPK, budući da u zahtevu za ponavljanje krivičnog postupka nije predočena nijedna nova činjenica ili dokaz koji je bio nepoznat sudovima u trenutku donošenja presuda, a ponavljanje krivičnog postupka je dozvoljeno samo ako se otkriju nove činjenice ili predoče novi dokazi, koji će zajedno sa prethodnim dokazima verovatno opravdati nevinost osuđenog ili njegovu osudu po blažoj krivičnoj odredbi. Prema tome, navodi koje je osuđeni izneo u zahtevu za ponavljanje krivičnog postupka, nemaju dokaznu vrednost i irelevantni su u ovoj krivično-pravnoj stvari, zbog čega nije pronađen osnov za dozvoljavanje ponavljanja krivičnog postupka”.

Navodi podnosioca zahteva

40. Podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom Vrhovnog suda povređena njegova osnovna prava i slobode, pri čemu nije izričito precizirao nijedan konkretan član Ustava, već je u suštini pokrenuo pitanje člana 24. [Jednakost pred zakonom] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.

i. Navodi koji se odnose na “nepravilnost procesa”

41. Podnosilac zahteva tvrdi da je optužnica [PP. br. 3409/11-II] protiv njega podignuta uz povredu krivičnog zakona, jer: “*Krivični zakonik Kosova tačno definiše ko je “službeno lice” i u starom krivičnom zakoniku i u novom krivičnom zakoniku. To isto je uradio i Osnovni sud u Prizrenu, učinivši bitnu povredu krivičnog zakona iz člana 384. stav 1. ovog zakonika*”.
42. Po ovom osnovu, podnosilac zahteva se poziva na Pravno mišljenje Vrhovnog suda od 29. septembra 2016. godine, u kome se, prema njegovim rečima, kaže da (I) državni tužilac, u roku od 30 dana, mora da odluči o dodatnim informacijama, eventualnoj primeni tajnih mera praćenja i istrage, odbacivanju krivične prijave ili pokretanju istrage i (II) ako nakon podnošenja krivične prijave policiji, policija sazna nove činjenice ili izvede dokaze ili tragove krivičnog dela, dužna je kontinuirano prikupljati potrebne informacije i o tome odmah podneti državnom tužiocu dopunski izveštaj krivične prijave policije.
43. Dalje, pozivajući se na Pravno mišljenje Vrhovnog suda, podnosilac zahteva naglašava: “*za potrebe poštovanja standarda suđenja u razumnom roku i pravne sigurnosti,*

zakonodavac je vremenski ograničio radnje policije da "u roku od 24 sata moraju podneti krivičnu prijavu", radnje tužioca "da u roku od 30 dana odbaci krivičnu prijavu", a ako ne odbaci krivičnu prijavu, mora u roku od 24 meseca, uz eventualno produženje za još šest meseci, da okonča istragu. Ako državni tužilac nije odbacio krivičnu prijavu u roku od 30 dana i ako za 24 meseci nije pokrenuo niti okončao istragu, on nema nijednu drugu mogućnost osim da odbaci krivičnu prijavu i obustavi krivični postupak, bez obzira na to što on u formalnom aspektu nikada nije pokrenuo istragu. U suprotnom, ograničavanje vremenskog trajanja istrage u roku od 24 meseca od strane zakonodavca bi bilo nedelotvorno jer tužioci ne bi odbacili krivičnu prijavu u roku od 30 dana i nakon 3-4 godine doneli odluku o pokretanju istrage ako krivično delo nije zastarelo, a zatim bi imali na raspolaganju još dve godine plus šest (6) meseci za okončanje istrage".

44. U nastavku svojih navoda, podnosilac zahteva naglašava da je Vrhovni sud u Pravnom mišljenju od 29. septembra 2016. godine, istakao da ako: "Krivična prijava nije odbačena od strane državnog tužioca u roku od 30 dana, tužilac ne može da donese odluku o pokretanju istrage po proteku 24 meseca, od protoka roka od 30 dana za odbacivanje krivične prijave. U suprotnom, vremensko ograničenje istrage bilo bi nebitno-nepotrebno, a time bi se narušila pravna sigurnost, standard suđenja u razumnom roku, zatim bi osumnjičeni bio oštećen zbog činjenice da pokretanje i trajanje krivičnog postupka proizvodi pravne posledice za njega (on ostaje krivično registrovan i može biti ograničen u ostvarivanju mnogih prava koja bi mu pripadala da nije u postupku)".
45. U ovom kontekstu, podnosilac zahteva tvrdi da državni tužilac nije primenio Pravno mišljenje Vrhovnog suda iz razloga što je optužnica podignuta posle 34 meseca i 13 dana, a kao rezultat toga ističe da u njegovom slučaju nije primenjen zakon od strane redovnih sudova. U nastavku, podnosilac zahteva navodi da je Pravno mišljenje od 29. septembra 2016. godine objavljeno 68 (šezdeset osam) dana pre nego što je odlučeno u prvostepenom sudu.
46. Sa napred navedenog, podnosilac zahteva tvrdi da su sva rešenja kojima su odbijeni zahtevi za ponavljanje krivičnog postupka, doneta uz povredu zakona, zbog toga što: "Glavni tužilac Osnovnog tužilaštva u Prizrenu, RLN/br. 112/2018 od 07.05.2018. godine, u svom obrazloženju kaže da je osuđeni svoj zahtev za ponavljanje postupka podneo 30.01.2018. godine, što nije istina, isti je podnet 31.10.2017. godine i ima dokaz koji je Ministarstvo infrastrukture izdalo 17.10.2017. godine, odnosno 32 dana kasnije nego što je primio pravosnažno rešenje, čime je zloupotrebio službenu dužnost". Pored toga, podnosilac zahteva navodi da je iskoristio sva pravna sredstva na raspolaganju u vezi sa tumačenjem zakona za pojam "službeno lice" prema Krivičnom zakoniku Republike Kosovo: "na početku od Ustavnog suda, a potom po njegovom uputstvu na svim instancama redovnih sudova, pri čemu nijedan od njih ne prihvata da izvrši tumačenje zakona, izbegavajući ga sramnim argumentima".

ii. Navodi koji se odnose na "jednakost pred zakonom"

47. Pored prethodnih navoda, podnosilac zahteva tvrdi da se tokom sudskog procesa osećao diskriminisanim zbog svoje verske pripadnosti, ističući da su tokom sudskog procesa pravljene "...verske razlike, kao što je pozivanje svedoka katolika sa obavezom pojavljivanja, dok se protiv svedoka muslimanske vere, iako nisu dolazili, nije izdavala naredba sa obavezom pojavljivanja (...). Ja sam jedini od svih optuženih katolik i ja sam jedini koji je osuđen, može se pogledati spis predmeta".

48. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda sledeće: “da budem u jednakom položaju pred zakonom, da se nadalje ne osećam diskriminisanim i poniženim zbog interesa nesavesnih i neodgovornih ljudi”.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 24.

[Jednakost pred zakonom]

- “1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.
2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.
3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene”.

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- “1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštitu privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.
4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.
5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.
6. Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.
7. Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike.”

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

[...]

Član 14.
(Zabrana diskriminacije)

Uživanje prava i sloboda predviđenih u ovoj Konvenciji obezbeđuje se bez diskriminacije po bilo kom osnovu, kao što su pol, rasa, boja kože, jezik, veroispovest, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno poreklo, veza s nekom nacionalnom manjinom, imovno stanje, rođenje ili drugi status.

PRIVREMENI KRIVIČNI ZAKON KOSOVA
(Objavljen 6. jula 2003. godine)

Član 343.
Primanje mita

(1) Službeno lice koje zatraži ili primi poklon ili neku drugu korist za sebe ili neko drugo lice ili koje primi obećanje poklona ili neke druge koristi da bi u okviru svog ovlašćenja obavilo neku službenu ili drugu radnju koju ne bi trebalo da obavi, ili da ne bi obavilo neku službenu ili drugu radnju koju bi inače trebalo ili moglo da obavi, biće kažnjeno zatvorom od šest meseci do pet godina.

(2) Službeno lice koje zatraži ili primi poklon ili neku drugu korist za sebe ili neko drugo lice ili koje primi obećanje poklona ili neke druge koristi da bi u okviru svog ovlašćenja obavilo neku službenu ili drugu radnju koju je trebalo da obavi, ili da ne bi obavilo neku službenu odnosno drugu radnju koju i ne sme da obavi, biće kažnjeno zatvorom od tri meseca do tri godine.

(3) Službeno lice koje, posle obavljanja odnosno neobavljanja neke službene ili druge radnje opisane u stavu 1 i 2 ovog Člana, zatraži ili primi poklon ili neku drugu korist za sebe ili neko drugo lice u vezi sa datim obavljanjem odnosno neobavljanjem biće kažnjeno novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine.

(4) Primiti poklon ili neka druga korist biće oduzeti.

Član 345.
Razmena usluga

(1) Ko god zatraži, dobije ili prihvati ponudu ili obećanje bilo kakve nepropisne prednosti, za sebe ili drugog razmenu za vršenje nepropisnog uticaja od strane izvršioca na donošenje odluka nekog službenog lica bez obzira da li je uticaj bio izvršen ili bez obzira da li pretpostavljeni uticaj dovede do željenog rezultata biće kažnjen novčanom kaznom ili zatvorom do dve godine.

(2) Ko god obeća, ponudi ili pruži, neposredno ili posredno, bilo kakvu nepropisnu prednost drugom licu koje tvrdi ili potvrdi da može da izvrši nepropisan uticaj na donošenje odluka nekog službenog lica bez obzira da li je uticaj bio izvršen ili bez obzira da li pretpostavljeni uticaj dovede do željenog rezultata biće kažnjen novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine.

KRIVIČNI ZAKONIK Br. 06/L-074 REPUBLIKE KOSOVO

Član 309.
Prihvatanje mita u privatnom sektoru

1. Svako lice koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za subjekat u privatnom sektoru ili radi kao samozaposleno lice i koje na neposredan ili posredan način traži ili prima svaki nesrazmeran poklon za sebe ili za drugo lice da bi postupalo ili se uzdržalo od postupanja u suprotnosti sa svojom dužnošću ili funkcijom tokom ekonomskih, finansijskih ili trgovačkih aktivnosti, kazniće se novčano i kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina.

2. Primiti poklon ili nagrada biće oduzeti.

ZAKONIK BR. 04/L-123 O KRIVIČNOM POSTUPKU REPUBLIKE KOSOVO

Član 418.

Vanredni pravni lekovi

1. Strana može zatražiti ponavljanje krivičnog postupka u roku od dve (2) godine od dana izricanja pravosnažne presude ili pravosnažnog rešenja kojom je obustavljen krivični postupak. Strana će podneti zahtev osnovnom sudu koji je izreko pravosnažnu presudu koji će dostaviti Vrhovnom sudu sve opravdane zahteve.
2. Strana može zatražiti vanredno ublažavanje kazne u bilo kom trenutku tokom odsluženja zatvorske kazne tokom poslednjih šest (6) meseci odsluženja zatvorske kazne. Strana će podneti zahtev osnovnom sudu koji je izrekao pravosnažnu presudu koji će proslediti sve opravdane zahteve Vrhovnom sudu.
3. Protiv pravosnažne odluke ili pravosnažnog rešenja koje je doneto, strana može zatražiti zaštitu zakonitosti u roku od tri (3) meseca od dana njenog donošenja. Strana će podneti zahtev osnovnom sudu gde je pravosnažna presuda doneta, koji će proslediti opravdane zahteve Vrhovnom sudu.

Član 423.

Ponovo pokretanje krivičnog postupka obustavljenog pravosnažnom presudom

1. Krivični postupak završen pravosnažnom presudom može se ponoviti samo ako:
  - 1.1. se dokaže da je presuda zasnovana na lažnoj ispravi ili na lažnom iskazu svedoka, veštaka ili tumača;
  - 1.2. se dokaže da je do presude došlo usled krivičnog dela sudije, ili lica koje je preduzimalo dokazne radnje;
  - 1.3. se iznosu nove činjenice ili se podnesu novi dokazi koji sami za sebe ili u vezi sa ranijim dokazima mogu dovesti do odbijanja optužbe, oslobađanja od optužbe ili do osude po blažim krivičnim odredbama;
  - 1.4. ako je za isto delo više puta suđeno licu ili ako je više lica osuđeno za isto delo koje je moglo učiniti samo jedno lice, ili neka od njih; ili
  - 1.5. ako se u slučaju osude za produženo krivično delo, ili za drugo krivično delo koje po zakonu obuhvata više istovrsnih ili raznovrsnih radnji iznesu nove činjenice ili podnesu novi dokazi koji ukazuju da nije učinilo radnju koja je obuhvaćena krivičnim delom iz osude, a postojanje ovih činjenica bi bitno uticalo na odmeravanje kazne.
2. Krivični postupak okončan pravosnažnom presudom može se ponoviti samo u korist okrivljenog lica, osim ako je dokazano da su okolnosti iz stava 1. podstav 1.1. i 1.2. ovog člana rezultat krivičnog dela koje je izvršilo okrivljeno lice ili lice koje deluje u njegovo ime protiv jednog svedoka, veštaka, tumača, državnog tužioca, sudije ili njihovih bližnjih, krivični postupak okončan pravosnažnom presudom može se ponoviti protiv okrivljenog lica. Ponavljanje krivičnog postupka protiv okrivljenog lica je dozvoljeno samo unutar roka od pet (5) godina od donošenja pravosnažne presude.
3. U slučajevima iz stava 1. podstav 1.1 i 1.2. ili stava 2. ovog člana pravosnažnom presudom mora se dokazati da su lica o kojima je reč proglašena krivim za krivična dela o kojima je reč. Ako se postupak protiv ovih lica ne može sprovesti zbog toga što su preminula ili zato što postoje okolnosti koje isključuju krivično gonjenje, činjenice iz stava 1. podstav. 1.1. i 1.2. ili stava 2. ovog člana mogu se dokazati korišćenjem drugih dokaza.

Prihvatljivost zahteva

49. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.
50. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

51. U nastavku, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi) i 48. (Tačnost podneska), kojima je propisano:

Član 47.
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

52. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova, Sud prvo naglašava da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i da isti osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Pml. br. 151/2022] Vrhovnog suda od 14. aprila 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Takođe, podnosilac zahteva je u suštini naglasio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona.

53. Nadalje, Sud razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti propisane u članu 49. Zakona, kojim je utvrđeno:

Član 49.
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

54. Osim gore navedenih uslova, Sud takođe razmatra da li zahtev ispunjava uslove propisane u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], u konkretnom slučaju, potpravilima (1), (2) i (3, b) Poslovnika, kojima je utvrđeno:

Pravilo 39.
[Kriterijum o prihvatljivosti]

(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

c) ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva [...].

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepiio tvrdnju.

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]

(b) kada zahtev nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom;

[...].

55. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglašiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao *navodi “četvrtog stepena”*; (ii) navodi koje kategoriše “*jasno ili očigledno odsustvo povrede*”; (iii) “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva podkriterijuma, i to: a) kada podnosilac zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta povreda Ustava i EKLJP sasvim očigledna (vidi predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi, takođe, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepiio svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda KI166/20, podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) “*konfuzni i nejasni*” navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemache protiv Francuske](#), br. 17621/91, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, kategorija (iii)).
56. Sud na početku podseća da on u postupku razmatranja navoda podnosioca zahteva, pozivajući se na svoju sudsku praksu i sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), naglašava da nije vezan samo kategorizacijom povreda koje navodi podnosilac zahteva. U duhu načela *juria novit curia*, sam Sud je odgovoran za karakterizaciju ustavnih pitanja koja mogu biti sadržana u nekom konkretnom slučaju i može dobrovoljno razmotriti date žalbe na osnovu odredbi ili stavova na koje se stranke izričito ne pozivaju (vidi, u tom smislu, slučaj Suda: [KI48/18](#), podnosilac *Ahmet Frangu*, presuda od 22. jula 2020. godine, stav 81).
57. Pored toga, prema sudskoj praksi ESLJP-a, žalbu karakterišu činjenice sadržane u njoj, a ne samo pravni osnov i argumenti na koje se stranke izričito pozivaju (vidi predmet ESLJP-a [Talpis protiv Italije](#), br. 41237/14, presuda od 18. septembra 2017. godine, stav 77 i tu citirane reference).
58. Sud, na osnovu spisa predmeta primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva u osnovi odnosi na: (ii) jednakost pred zakonom i (i) navode o nepravilnosti sudskog procesa.
59. Shodno tome, suštinske navode podnosioca zahteva, Sud će razmotriti i analizirati sa stanovišta prava zagwarantovanih članovima 24. i 31. Ustava, primenivši načela utvrđena sudskom praksom ESLJP-a, na osnovu koje je Sud, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da: “*Osnovna prava i slobode zagarrantovana*

ovim Ustavom [...] tumač[i] u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”.

i. Ocena Suda povodom navoda o povredi načela “jednakosti pred zakonom”

60. Sud primećuje da podnosilac zahteva povodom ovog navoda naglašava da su tokom sudskog procesa pravljene “...verske razlike, kao što je pozivanje svedoka katolika sa obavezom pojavljivanja, dok se protiv svedoka muslimanske vere, iako nisu dolazili, nije izdavala naredba sa obavezom pojavljivanja (...). Ja sam jedini od svih optuženih katolik i ja sam jedini koji je osuđen, može se pogledati spis predmeta”.
61. Sud se u vezi sa ovim navodom poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja kaže da “diskriminacija predstavlja različito postupanje, bez objektivnog i racionalnog opravdanja, prema osobama u relativno sličnim situacijama” (vidi, ESLJP, predmet [Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 36042/97, presuda od 11. juna 2002. godine, stav 48; [Bekos i Koutropoulos protiv Grčke](#), br. 15250/02, presuda od 13. marta 2006. godine, stav 63, vidi, takođe, slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje od 5. januara 2021. godine, stav 44).
62. Dalje, Sud podseća da bi navodi podnosioca u vezi povrede prava na nediskriminaciju bili uspešni, podnosioci zahteva, *inter alia*, moraju da dokažu da se njihov položaj može smatrati sličnim sa položajem drugog lica koje je imalo bolji tretman (vidi, ESLJP, predmet [Fredin protiv Švedske](#), br. 12033/86, presuda od 18. februara 1991. godine, stav 60, vidi, takođe, slučaj Suda [KI166/20](#), gore citiran, stav 45).
63. Sud, u vezi sa ovim navodom koji je podnosilac zahteva u suštini izneo, smatra da isti nije dostavio nijedan dokaz koji bi mogao da dokaže da je tokom sudskog postupka zaista postojala diskriminacija, odnosno da je isti bio tretiran drugačije od neke druge stranke u istoj ili sličnoj situaciji, a koja je mogla imati koristi od deljenja pravde pod istim uslovima, i to ne proizilazi ni iz spisa predmeta. Pored toga, Sud podseća da je podnosilac zahteva izgradio svoj navod o diskriminaciji na osnovu vere, odnosno religije kojoj pripada, ali ne objašnjavajući dodatno zašto bi takav navod o povredi prava garantovanog članom 24. Ustava u vezi sa članom 14. EKLJP, bio osnovan.
64. Stoga, na osnovu napred navedenog i uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva i dokumente koje je on predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde uspostavljane u praksi Suda i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva ni na koji način nije dokazao i nije potkrepio svoje navode o povredi osnovnih prava i sloboda garantovanih Ustavom i EKLJP.
65. Sud stoga zaključuje da se navodi podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava moraju proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovani jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) *nepotkrepljeni ili neobrazloženi* navodi, na ustavnim osnovama.
66. Shodno tome, zahtev se u odnosu na ove navode mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, u skladu sa potpravilom (2) pravila 39. Poslovnika.

ii. Ocena Suda povodom navoda o nepravilnosti postupka u vezi sa II-drugim zahtevom za ponavljanje krivičnog postupka

67. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova u vezi sa ovim postupkom, Sud naglašava da je podnosilac zahteva iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena zakonom.

68. Međutim, pre nego što razmotri pitanje da li pravo podnosioca zahteva uživa zaštitu Ustava i EKLJP-a, Sud, na osnovu člana 49. Zakona, mora da oceni da li je zahtev podnet u roku od 4 (četiri) meseca. U tom kontekstu, Sud se poziva na pravilo 39. potpravilo (1) slovo (c) Poslovnika, kojim je utvrđeno: “*c) ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva [...].*”
69. U tom pogledu, Sud na osnovu spisa predmeta primećuje da je postupak protiv podnosioca zahteva povodom II-drugog zahteva za ponavljanje krivičnog postupka okončan presudom [Pml. br. 370/2021] Vrhovnog suda od 4. novembra 2021. godine. Podnosilac zahteva je ovu presudu primio 2. decembra 2021. godine, što znači da je od dana prijema do podnošenja zahteva Sudu, dana 21. juna 2022. godine, prošlo više od 4 (četiri) meseca. Shodno tome, Sud smatra da je zahtev podnosioca zahteva u vezi osporavanjem sudskih odluka koje se odnose na II-drugi zahtev za ponavljanje postupka, podnet van vremenskog roka od 4 (četiri) meseca.

70. Shodno tome, zahtev se u ovom delu proglašava neblagovremenim, u skladu sa članom 49. Zakona i pravilom 39 (1,c) Poslovnika.

iii. Ocena Suda povodom navoda o nepravilnosti postupka povodom III-trećeg zahteva za ponavljanje krivičnog postupka

71. Sud podseća da povodom ovog navoda podnosilac zahteva naglašava da su sve odluke redovnih sudova, kojima je odbijen zahtev za ponavljanje krivičnog postupka protiv njega, donete uz povredu njegovih prava zagarantovanih Ustavom i važećim zakonima.
72. Što se tiče ispunjenosti uslova prihvatljivosti, u vezi sa ovim postupkom, Sud naglašava da je podnosilac zahteva iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena zakonom i da je podneo svoj zahtev u roku od 4 (četiri) meseca, u skladu sa članom 49. Zakona.
73. Međutim, Sud, u nastavku, mora da razmotri da li pravo podnosioca zahteva za koje tvrdi da mu je povređeno od strane javnih organa ili redovnih sudova, uživa pravnu zaštitu Ustava i EKLJP-a.
74. Sud ističe da su u vezi sa III-trećim zahtevom podnosioca zahteva, redovni sudovi odlučivali samo u vezi sa ispunjenošću procesnih aspekata, odnosno oni su ocenili da li su prema zakonu ispunjeni ili nisu ispunjeni uslovi za ponavljanje krivičnog postupka okončanog pravosnažnom presudom [P. br. 206/2015] Osnovnog suda od 7. decembra 2016. godine.
75. U tom svetlu, Sud skreće pažnju na svoje rešenje u slučaju KI50/18, u kome je odlučio da navodi podnosioca zahteva koji su se odnosili na odbijanje njegovog zahteva za ponavljanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, nisu bili *ratione materiae* u skladu sa Ustavom (vidi, takođe, Ustavni sud, slučaj [KI186/18](#), podnosilac *Đeljalj Kazagić*, rešenje od 29. maja 2017. godine, stav 66).
76. U tom smislu, Sud naglašava da kompatibilnost *ratione materiae* zahteva sa Ustavom potiče iz materijalne nadležnosti Suda. Prava na koja se pozivaju podnosioci zahteva moraju biti zaštićena Ustavom, kako bi ustavna žalba bila *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, i samim tim, u nadležnosti Suda (vidi, Ustavni sud, slučaj [KI07/17](#), podnosilac *Pashk Mirashi*, rešenje od 8. maja 2019. godine, stav 33).

77. Sud u skladu sa praksom ESLJP-a i svojom praksom, podseća da se član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i član 6. stav 1. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP ne primenjuju na zahteve za ponovno otvaranje ili ponavljanje postupka za koje se ispostavilo da su neuspešni (vidi, analogno, slučajeve Ustavnog suda: [KI159/15](#), podnosilac *Sabri Ferati*, rešenje od 13. juna 2016. godine; spojene slučajeve [KI80/15](#), [KI81/15](#) i [KI82/15](#), sa podnosiocem *Rrahim Hoxha*, rešenje od 27. decembra 2016. godine; vidi, *inter alia*, ESLJP, predmet [Zawadzki protiv Poljske](#), br. 34158/96, odluka od 6. jula 1999. godine; [Sablón protiv Belgije](#), br. 36445/97, odluka od 10. aprila i [Steck-Risch i drugi protiv Lihtenštajna](#) (odl.), br. 29061/08, odluka od 11. maja 2010. godine, [Nistler protiv Austrije](#), br. 24912/08, odluka od 19. novembra 2013. godine; [Dichev protiv Bugarske](#), odluka od 27. januara 2011. godine).
78. Sledom navedenog, Sud podseća na sudsku praksu ESLJP-a, koja utvrđuje da se član 6.1 Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog predmeta, odnosno kada je lice čija kazna je postala pravosnažna, podnelo zahtev za preispitivanje svog slučaja i tokom tog postupka nije "optuženo za krivično delo" (vidi, ESLJP, predmet [Franz Fischer protiv Austrije](#), br. 27569/02, odluka od 6. maja 2003. godine).
79. U ovom pogledu, Sud smatra da navodi podnosioca zahteva koji se odnose na odbijanje njegovog trećeg zahteva za ponavljanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
80. Iz tog razloga, Sud smatra da zahtev u ovom delu ne ispunjava uslove propisane Ustavom, Zakonom i Poslovníkom. Shodno tome, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva, u skladu sa pravilom 39 (3, b) Poslovníka, neprihvataljiv za razmatranje njegovog merituma.

Zaključak

81. U zaključku, Sud, uzimajući u obzir sva prethodna izlaganja i utvrđenja, zaključuje: (I) da navodi podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava spadaju u treću (iii) kategoriju "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i stoga se isti, kao takvi, na ustavnim osnovama moraju proglasiti očigledno neosnovanim; (II) da se zahtev podnosioca zahteva u odnosu na navode o nepravilnosti sudskog procesa, u vezi sa II-drugim zahtevom za ponavljanje krivičnog postupka, proglašava neblagovremenim u skladu sa članom 49. Zakona i pravilom 39 (1, c) Poslovníka; (III) da zahtev podnosioca zahteva u odnosu na navode o nepravilnosti sudskog procesa, u vezi sa III-trećim zahtevom za ponavljanje krivičnog postupka nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
82. Shodno tome, zahtev se u celini, u skladu sa gore navedenim utvrđenjima mora proglasiti neprihvataljivim, u skladu sa pravilom 39 (1, c), (2) i (3, b) Poslovníka.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članovima 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 49. Zakona i pravilima 39 (1,c), (2), (3,b) i 59 (2) Poslovnika, na sednici održanoj 25.maja 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu presudu strankama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi istu u Službenom listu;
- III. Ova presuda stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvetë Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

